Sygn. akt III OSK 557/26

NSA ODPIS
2026.11.06 16:47:24
Signer:
CN=NSA
C=Polska
O=Naczelny Sąd Administra
2.5.4.97=VATPL-52515680
Public key:
RSA/4096 bits

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2026 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Tamara Dziełakowska
Sędziowie: Sędzia NSA Zbigniew Ślusarczyk
Sędzia del. WSA Maciej Kobak (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2026 r.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 9 grudnia 2025 r. sygn. akt II SAB/Wa 878/25
w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie
na bezczynność Ministra Finansów
w zakresie rozpoznania punktu 4 lit. c wniosku z dnia 14 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej

1. uchyla zaskarżony wyrok,
2. zobowiązuje Ministra Finansów do rozpoznania punktu 4 lit. c wniosku Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie z dnia 14 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji w terminie 14 dni od doręczenia odpisu wyroku wraz z aktami sprawy,
3. stwierdza, że Minister Finansów dopuścił się bezczynności, która nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa,

4. zasądza od Ministra Finansów na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog z siedzibą w Warszawie kwotę 560 (pięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Bartłomiej Śmierzyński-Małecki
sekretarz sądowy

Sygn. akt III OSK 557/26

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 9 grudnia 2025 r. (II SAB/Wa 878/25) na podstawie art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz. 935 ze zm.; dalej także: „p.p.s.a.") oddalił skargę Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie na bezczynność Ministra Finansów w zakresie rozpoznania pkt 4 lit. c wniosku z 14 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej.

Podstawę zapadłego orzeczenia stanowiły następujące okoliczności sprawy.

Wnioskiem z 14 lipca 2025 r. (data wpływu do organu: 15 lipca 2025 r.) wnioskodawca przy wykorzystaniu platformy ePUAP, wystąpił do organu o udzielenie informacji publicznej w zakresie:

1) Jakiej wielkości była próba osób, które wzięły udział w badaniu opinii w sprawie wysokości zaproponowanego progu kwotowego umów publikowanych w Centralnym Rejestrze umów podczas konferencji "Centralny Rejestr Umów JSFP jako narzędzie jawności życia publicznego. Plany i wyzwania"?

2) Ile osób łącznie uczestniczyło w tej konferencji?

3) Kto opracował badanie (prosimy o podanie podmiotu lub osób odpowiedzialnych za przygotowanie badania)?

4)Wnosił o udostępnienie pełnej treści badania, tj.:

a) wszystkich pytań zadanych uczestnikom konferencji,

b) proponowanych odpowiedzi (jeśli były przewidziane),

c) pełnych wyników badania (także tych, które nie zostały zawarte w publicznych wypowiedziach Ministerstwa Finansów).

5) Prosimy również o informację, w jakiej formie badanie zostało przeprowadzone (papierowej, elektronicznej, innej) i w jakim momencie konferencji je przeprowadzono.

Wnioskowane informacje miały zostać przesłane na adres skrzynki ePUAP.

Pismem z 21 lipca 2025 r. Minister w trybie art. 13 ust. 2 ustawy z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2022 r., poz.902 ze zm.; dalej także: „u.d.i.p.") poinformował wnioskodawcę o przedłużeniu terminu na udzielenie odpowiedzi, wyznaczając go na 15 września 2025 r. z uwagi na konieczność dokonania dodatkowych ustaleń.

W odpowiedzi na wniosek, pismem z 15 września 2025 r. (doręczonym 18 września 2025 r.) organ udzielił wnioskowanej informacji w zakresie pkt 1, 2, 3, 4 lit. a, b i pkt 5 wniosku, natomiast w zakresie pkt 4 lit. c Minister poinformował, że wyniki

badania zostały opracowane w formie dokumentu wewnętrznego, w związku z tym nie stanowią informacji publicznej. Organ wyjaśnił przy tym, że do wypełnienia ankiety zaproszono 1890 uczestników konferencji, a według stanu na dzień złożenia wniosku wypełniło ją 189 osób; zbieranie opinii dotyczącej wysokości progu kwotowego umów, o których informacje potencjalnie będą objęte obowiązkiem upublicznienia w Centralnym Rejestrze Umów, realizowane było w ramach ankiety ewaluacyjnej przygotowanej przez pracowników ministerstwa; ankietę przeprowadzono elektronicznie, przy użyciu aplikacji MS Forms, a informację o niej przesłano uczestnikom 17 kwietnia 2025 r., tj. 6 dni po zakończeniu konferencji.

Nie zgadzając się ze stanowiskiem Ministra, wnioskodawca wywiódł do sądu administracyjnego skargę na bezczynność w zakresie pkt 4 lit. c złożonego wniosku dostępowego, zarzucając naruszenie art. 10 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 4 ust. 3 w zw. z art. 10 ust. 1 u.d.i.p. oraz art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Podniósł, że nie żądał udostępnienia opracowania w formie dokumentu, lecz wyników badania, a ankieta stanowiła integralną część konsultacji służących kształtowaniu treści projektowanych przepisów.

Odpowiadając na skargę organ wniósł o jej oddalenie.

W uzasadnieniu powołanego na wstępie wyroku, Sąd pierwszej instancji przychylił się do stanowiska organu, że żądane informacje nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu ustawy, gdyż odnosi się ona do dokumentów wewnętrznych. Nie są to informacje, które można sklasyfikować w szeroko rozumianej grupie faktów odnoszących się do działalności podejmowanej w ramach realizacji zadań publicznych. Jak zaznaczył Sąd *meriti* są to informacje o działaniach podejmowanych przez organ administracji publicznej, ale działania te mają charakter wyłącznie techniczny, biurowy, wewnętrzny oraz indywidualny i przez to pozostający bez jakiegokolwiek wpływu na sferę spraw publicznych - realizację zadań publicznych i wydatkowanie środków publicznych.

Powołując się na stanowisko organu, WSA wskazał, że badanie, o którym mowa we wniosku, nie miało wpływu na podjęte decyzje co do kierunku działania organu i dlatego nie stanowi informacji publicznej. Informacje, które zostały zawarte w odpowiedziach na pytania zawarte w ankiecie ewaluacyjnej przedstawiają odczucia i subiektywną ocenę wydarzenia przez ankietowanych. Zadaniem przygotowanej ankiety było opisanie wrażeń uczestników konferencji, czyli subiektywnych opinii osób ankietowanych, a nie sfery faktów. Udzielone w ankiecie odpowiedzi nie skutkowały

jakimkolwiek wpływem na zrealizowane dotychczas działania zamawiającego w trwającym procesie legislacyjnym.

Sąd pierwszej instancji nie dopatrzył się przy tym naruszenia przez podmiot zobowiązany art. 13 u.d.i.p. w zakresie terminu udzielenia odpowiedzi na wniosek dostępowy.

W skardze kasacyjnej zaskarżając wyrok WSA w całości i żądając jego uchylenia w całości oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego uchylenia i rozpoznania skargi, zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego wraz z kosztami zastępstwa prawnego, według norm przepisanych, zrzekając się przy tym przeprowadzenia rozprawy, skarżący zarzucił:

1. na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:
   a) art. 1 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b, pkt 3 u.d.i.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez WSA i uznanie, że w niniejszej sprawie wnioskowane przez skarżącego informacje nie są informacjami o sprawie publicznej, podczas gdy wnioskowana informacja odnosi się do sposobu działania podmiotu publicznego, projektowania aktu normatywnego, realizacji zadań o charakterze publicznym, a także dysponowania środkami publicznymi, a więc stanowi informację publiczną;
   b) art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez WSA i uznanie, że wnioskowane przez skarżącego informacje nie stanowią informacji podlegającej udostępnieniu, podczas gdy wnioskowana informacja odnosi się do sposobu działania podmiotu publicznego, realizacji zadań o charakterze publicznym, a także dysponowania środkami publicznymi, a więc stanowi informację publiczną;
   c) art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż można ograniczyć konstytucyjne prawo do informacji, pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego zezwalającego na takie ograniczenie;
   d) art. 1 ust. 1 u.d.i.p., poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że istnieje kategoria dokumentów określana przez orzecznictwo jako dokumenty wewnętrzne, która nie jest zdefiniowana przez u.d.i.p. i która mimo, iż dotyczy funkcjonowania podmiotów publicznych nie może być udostępniona pomimo, że stanowi informację publiczną.
2. na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:
   a) art. 151 p.p.s.a. w zw. z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i oddalenie skargi na bezczynność na skutek bezzasadnego

przyjęcia przez WSA, że wnioskowana informacja nie stanowi informacji publicznej;

b) art. 141 § 4 p.p.s.a., poprzez jego niezastosowanie i sporządzenie uzasadnienia, które nie wyjaśnia, dlaczego argumenty Skarżącego dotyczące charakteru wnioskowanej informacji nie zostały uznane za zasadne.

Opisane wyżej zarzuty zostały rozwinięte w uzasadnieniu złożonego środka zaskarżenia.

Odpowiadając na skargę kasacyjną organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz oświadczył o zrzeczeniu się rozprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Jak wynika z art. 183 § 1 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach złożonej skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 p.p.s.a. i nie zachodzi także żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 p.p.s.a., które NSA rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. Oznacza to, że przytoczone w skardze kasacyjnej przyczyny wadliwości prawnej zaskarżonego wyroku determinują zakres kontroli dokonywanej przez NSA, który w odróżnieniu od Sądu pierwszej instancji nie bada całokształtu sprawy, lecz tylko weryfikuje zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej.

Skargę kasacyjną oprzeć można na dwóch podstawach wymienionych w art. 174 p.p.s.a., tj.:

1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (pkt 1),
2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2).

Sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym, stosownie do art. 182 § 2 p.p.s.a., albowiem skarżący kasacyjnie zrzekł się przeprowadzenia rozprawy, a organ również zrzekł się rozprawy.

Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty okazały się zasadne.

W pierwszej kolejności należało rozpoznać zarzut naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a., który nie jest zasadny. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Naczelnego

Sądu Administracyjnego z 15 lutego 2010 r., II FPS 8/09 (ONSAiWSA 2010, nr 3, poz. 39), przepis ten może stanowić samodzielną podstawę kasacyjną, jeżeli uzasadnienie orzeczenia nie zawiera stanowiska co do stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia. Za jego pośrednictwem nie można natomiast skutecznie kwestionować merytorycznej trafności oceny prawnej dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest lakoniczne, a jego zasadnicza część stanowi przytoczenie stanowiska organu – w tym sformułowań nieprzystających do sprawy, jak odwołanie się do działań „Zamawiającego w trwającym procesie legislacyjnym". Pozwala ono jednak na odtworzenie motywów rozstrzygnięcia: Sąd pierwszej instancji uznał, że żądana informacja jest dokumentem wewnętrznym, a zatem nie stanowi informacji publicznej. Stanowisko to poddaje się kontroli kasacyjnej, a jego trafność podlega ocenie w ramach pozostałych zarzutów.

Zasadne są natomiast zarzuty naruszenia art. 1 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b i pkt 3 u.d.i.p. oraz art. 151 p.p.s.a. w zw. z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., które ze względu na wspólny przedmiot należało rozpoznać łącznie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p. każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie w niej określonych. Przepis ten należy odczytywać w związku z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, który gwarantuje prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej, obejmujące również dostęp do dokumentów, przy czym ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie ze względów określonych w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP i tylko na podstawie ustawy. Informacją publiczną jest więc każda informacja wytworzona przez władze publiczne lub odnosząca się do nich, dotycząca sfery faktów i danych publicznych (por. powołana przez Sąd pierwszej instancji uchwała NSA z 9 grudnia 2013 r., I OPS 8/13). O zakwalifikowaniu informacji jako publicznej decyduje kryterium rzeczowe, a więc jej treść i charakter, a nie forma lub nośnik, w którym została utrwalona (por. również powołany przez Sąd pierwszej instancji wyrok NSA z 19 kwietnia 2021 r., III OSK 317/21). Ustawa wskazuje przykładowo, że udostępnieniu podlega informacja o projektowaniu aktów normatywnych (art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b u.d.i.p.) oraz o zasadach funkcjonowania podmiotów obowiązanych, w tym o sposobach stanowienia aktów publicznoprawnych (art. 6 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.).

Sąd pierwszej instancji oparł rozstrzygnięcie na wypracowanej w orzecznictwie koncepcji dokumentów wewnętrznych, zgodnie z którą od dokumentów urzędowych odróżnia się dokumenty służące wymianie informacji, gromadzeniu materiałów i uzgadnianiu poglądów, które nie przesądzają o kierunku działania organu (wyroki NSA

z 15 lipca 2010 r., I OSK 707/10; z 27 stycznia 2012 r., I OSK 2130/11; z 6 września 2022 r., III OSK 1588/21). Naczelny Sąd Administracyjny nie musi w niniejszej sprawie przesądzać, czy i w jakim zakresie koncepcja ta znajduje uzasadnienie w świetle art. 61 Konstytucji RP – skarżący kasacyjnie trafnie zwraca uwagę, że nie ma ona oparcia w tekście ustawy – nawet bowiem przy jej przyjęciu żądana informacja nie mieściłaby się w jej zakresie. Koncepcja ta, jako prowadząca do zawężenia konstytucyjnego prawa do informacji, może być stosowana wyłącznie ściśle. Obejmuje ona materiały służące wewnętrznemu procesowi kształtowania stanowiska organu – notatki, projekty, uwagi i korespondencję wymienianą między pracownikami lub komórkami organizacyjnymi – które nie wyrażają stanowiska organu. Nie może natomiast prowadzić do wyłączenia spod reżimu ustawy informacji o faktach dotyczących działalności organu tylko dlatego, że organ utrwalił je lub opracował w dokumencie przeznaczonym do użytku wewnętrznego.

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie żądał udostępnienia wewnętrznego opracowania, lecz wyników badania, tj. informacji o odpowiedziach udzielonych przez respondentów. Z odpowiedzi organu na wniosek wynika, że badanie przygotowali pracownicy ministerstwa, przeprowadzono je przy użyciu aplikacji MS Forms, do jego wypełnienia zaproszono 1890 uczestników konferencji poświęconej Centralnemu Rejestrowi Umów jednostek sektora finansów publicznych, a ankietę wypełniło 189 osób. Sam organ wskazał przy tym, że w ramach ankiety realizowane było zbieranie opinii dotyczącej wysokości progu kwotowego umów, o których informacje potencjalnie będą objęte obowiązkiem upublicznienia w Centralnym Rejestrze Umów. Badanie dotyczyło więc jednego z istotnych parametrów projektowanej regulacji, a zostało skierowane do osób spoza organu. Jego wyniki – niezależnie od tego, w jakiej formie organ je następnie opracował – stanowią informację o faktach: o tym, jakie odpowiedzi uzyskał organ w przeprowadzonym przez siebie badaniu opinii adresatów projektowanych rozwiązań. Jest to informacja o działalności organu w zakresie projektowania aktu normatywnego (art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b u.d.i.p.) i o sposobie, w jaki organ gromadzi dane służące stanowieniu prawa. Nie jest to materiał odzwierciedlający wewnętrzną wymianę poglądów pracowników organu, a forma, w jakiej organ utrwalił lub opracował wyniki, nie zmienia charakteru samej informacji.

Nie przekonuje argument, że odpowiedzi respondentów wyrażają ich subiektywne opinie, a nie fakty. Treść tych opinii jest subiektywna, ale faktem jest to, jakie opinie wyrazili uczestnicy badania przeprowadzonego przez organ, w jakiej liczbie i w jakich proporcjach. Kwalifikacja badania jako dotyczącego wyłącznie „wrażeń

uczestników konferencji" pozostaje zresztą w sprzeczności z cytowanym wyżej wyjaśnieniem samego organu, że ankieta służyła zebraniu opinii co do wysokości progu kwotowego. Bez znaczenia pozostaje także twierdzenie, że wyniki badania nie miały wpływu na decyzje organu co do kierunku jego działań. Ustawa nie uzależnia publicznego charakteru informacji od tego, czy wpłynęła ona na rozstrzygnięcia organu. Z perspektywy kontroli społecznej procesu stanowienia prawa nie mniej istotna od wiedzy o tym, na jakich danych organ się oparł, jest wiedza o tym, jakie dane zebrał i czy je uwzględnił. Z treści wniosku wynika przy tym, że skarżący odnosił się do wyników badania przywoływanych w publicznych wypowiedziach Ministerstwa Finansów, żądając udostępnienia ich w pełnym zakresie.

Nie oznacza to, że żądana informacja musi zostać udostępniona w całości. Jeżeli wyniki badania obejmują informacje podlegające ochronie, np. dane osobowe respondentów lub treść odpowiedzi pozwalającą na ich identyfikację, organ może – w zakresie uzasadnionym ustawą – odmówić ich udostępnienia w drodze decyzji (art. 5 ust. 2 i art. 16 ust. 1 u.d.i.p.). Nie mógł natomiast poprzestać na zwykłym piśmie informującym, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej.

Zarzut naruszenia art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP należy uznać za zasadny o tyle, że przepis ten wyznacza kierunek wykładni pojęcia informacji publicznej, a Sąd pierwszej instancji, zawężając je w sposób nieznajdujący podstawy w ustawie, tej dyrektywy nie uwzględnił. Nietrafny jest natomiast zarzut naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Sąd pierwszej instancji nie przyjął, że prawo do informacji zostało ograniczone, lecz uznał, że żądana informacja w ogóle nie jest informacją publiczną. Błąd Sądu polegał więc na wadliwej kwalifikacji informacji, a nie na zaakceptowaniu ograniczenia prawa do informacji bez podstawy ustawowej. Z tych samych przyczyn zarzut z pkt 1 lit. d skargi kasacyjnej, trafny co do skutku, wymaga doprecyzowania: istotą uchybienia nie jest samo posłużenie się pojęciem dokumentu wewnętrznego, lecz objęcie nim informacji, która do tej kategorii nie należy.

W konsekwencji organ, zamiast udostępnić żądaną informację albo wydać decyzję o odmowie jej udostępnienia, poprzestał na piśmie informującym, że nie stanowi ona informacji publicznej, co oznacza, że w zakresie pkt 4 lit. c wniosku pozostaje w bezczynności. Sąd pierwszej instancji, oddalając skargę, naruszył więc art. 151 p.p.s.a. w zw. z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., gdyż powinien był ją uwzględnić na podstawie art. 149 § 1 p.p.s.a.

Uznając, że istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona, Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 188 p.p.s.a. uchylił zaskarżony wyrok i rozpoznał

skargę. Na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. zobowiązał organ do rozpoznania pkt 4 lit. c wniosku z 14 lipca 2025 r. w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu wyroku wraz z aktami sprawy, a na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 p.p.s.a. stwierdził, że organ dopuścił się bezczynności. Bezczynność ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a p.p.s.a.): organ udzielił odpowiedzi na wniosek w przedłużonym terminie, udostępnił informację w pozostałym zakresie, a jego stanowisko co do pkt 4 lit. c, choć błędne, opierało się na koncepcji obecnej w orzecznictwie sądów administracyjnych i zostało zaaprobowane przez Sąd pierwszej instancji. Rozpoznając ponownie wniosek, organ uwzględni ocenę prawną wyrażoną w niniejszym wyroku (art. 153 w zw. z art. 193 p.p.s.a.).

O kosztach postępowania sądowego orzeczono na podstawie art. 203 pkt 1, art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.). Na zasądzoną kwotę składają się wpis od skargi (100 zł), wpis od skargi kasacyjnej (100 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej (360 zł).

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY * III NSAO *

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Bartłomiej Śmierzyński-Małecki
sekretarz sądowy